

Beste schoolleiders,

In plaats van thuis te blijven mopperen, heb ik besloten deze brief te schrijven.

Ter inleiding ...

Onze kinderen komen helaas regelmatig met verhalen thuis over hoe saai het is op school. Zij zijn van nature leergierig, maar haken toch steeds meer af op school merk ik. Ze werken voor een cijfer, omdat het moet, maar niet omdat zij er zelf plezier in hebben of het nut ervan inzien. Nu zou je kunnen zeggen, ja logisch, het zijn pubers, dus dat hoort erbij.

Maar dat is wat mij betreft te simpel, deze gedachte zorgt er ook voor dat je niet kijkt of het beter kan. En ik ben er namelijk van overtuigd dat het wel beter kan en zal dit proberen te illustreren aan de hand van drie situaties die bij ons in huis plaatsvonden in de afgelopen week.

Situatie 1: Nieuwsbericht over mentaal welbevinden van jongeren

We zien op het nieuws de schrikbarende cijfers over depressiviteit en eenzaamheid bij studenten. Ik vraag mijn zoon hiernaar en dit is ons korte gesprekje dat volgt:

"Dat is toch logisch die aantallen! En weet je wat het stomme is? Op school gaan ze gewoon door, ze hebben het er niet over en doen alsof er niks aan de hand is!" Ik: Maar jullie hebben toch best veel leuke dingen gedaan, zoals dat uitje naar Efteling?" Hij: pff... alsof dat helpt..."

Vervolgens begint de proefwerkweek en moppert hij over hetgeen hij moet leren bij Duits en Engels. Hij houdt van exacte vakken, dus logisch dat je die talen niet interessant vindt, denk ik. Toch vraag ik ff door om te begrijpen wat hem nou zo demotiveert.

Situatie 2: Toets Duits

Hij laat me zien dat hij voor Duits een hele lijst van jaartallen, met daarbij behorende namen van schrijvers, schrijfstijlen en onderwerpen die bij die periode horen. Er hoort een boekje bij waarin in het Duits allerlei verhalen staan als voorbeeld met oude grijze foto's ter illustratie. Ik snap meteen waarom hij afhaakt. Ik besluit om hem een beetje op weg te helpen omdat hij zegt dat hij al 2x 3 uur naar die lijst en het boekje heeft gekeken, maar echt nog niks in zich heeft opgenomen. We besluiten om internet te gebruiken om de begrippen en de boodschap van de schrijvers beter te begrijpen. Al snel ontdekken we dat de boodschappen van de schrijvers in die tijd in principe best goed of in ieder geval logisch waren. Onze uiteindelijke conclusie is dat er misschien toch wel een bedoeling zit achter het feit dat ze dit moeten leren, namelijk:

In tijden van crisis staan schrijvers, dichters, kunstenaars en wetenschappers op om een bijdrage te leveren om de maatschappij te verbeteren. Zij doen dit door hun boodschap zo te verpakken dat die overkomt bij de massa (pamflet, drama, sprookje, abstract schilderij etc.)

Situatie 3: Toets Engels

De Engelse toets gaat over het boek 'The Great Gatsby'. Ik weet nog precies hoe verschrikkelijk ik dat boek vond als puber en was dan ook verbaasd dat het nu 30 jaar later

nog steeds verplichte kost is voor Engels. Dit was wat mij betreft exemplarisch voor wat er aan de hand is in het onderwijs. De tijd lijkt wel stil te staan.

Met deze brief wil ik jullie als school een steuntje in de rug te geven om tegen de stroom in te durven gaan. Ik weet zeker dat er op school docenten werken die goede en creatieve ideeën hebben om jongeren te inspireren en nieuwsgierig te maken, maar kennelijk voelen die niet voldoende ruimte om dingen echt te veranderen. Deze brief is uitdrukkelijk geen aanklacht tegen deze Engels en Duits docenten of de school. Er zijn helaas veel (landelijke) kaders en richtlijnen waaraan scholen moeten voldoen en die docenten beperken in hun vrijheid om hun vak te beoefenen zoals zij dat graag zouden willen doen.

Toch besloot ik om deze brief te schrijven, omdat ik merk dat ik er steeds meer moeite mee heb om tegen mijn kinderen te moeten zeggen:

“Ja... ik snap dat je dit stom vindt, maar doe het maar gewoon. Je moet toch een voldoende halen om over te gaan. Het is vast ergens goed voor, misschien komt het je toch later nog wel van pas... etc.”

Ik voel dat ik ze daarmee eigenlijk rem in hun ontwikkeling. Ik ontnem ze om kritisch te zijn, om vragen te stellen. Maar we hebben toch juist kritische en creatieve geesten nodig? We hebben toch begrip nodig over waarom je de dingen doet die je doet? Is dat niet precies wat we ze willen leren door ze te vertellen over die mensen in het verleden? Is het dan niet gek dat we ze zelf niet dit voorbeeld geven?

En.. jongeren hebben goede voorbeelden nodig juist nu! En bij voorkeur zo dichtbij mogelijk. Inspirerende leiders die hen de weg wijzen, die laten zien dat ze durven te kiezen om het anders te doen. Die staan voor hun idealen. En ik weet van onze jongens dat ook bij u op school zulke docenten rondlopen. Docenten waarover ze met veel plezier en zelf trots vertellen. Docenten die het net ff iets anders doen, door wie zij zich begrepen en gezien voelen.

Jongeren groeien op in een tijd van crisis, niet alleen door corona, maar ook door de prestatiedruk die zij ervaren, sociale media, echtscheidingen en de groeiende kloof tussen verschillende bevolkingsgroepen in ons land.

We zien allemaal op het nieuws hoe ernstig het gesteld is met het mentale welzijn van jongeren. We weten ook al jaren dat de onderwijsprestaties van kinderen in Nederland achteruitgaan. Dat zij minder intrinsiek gemotiveerd zijn en een levensdoel missen. Ik hoef u niet te vertellen dat kinderen onze toekomst zijn. Als een groot deel van de kinderen geen perspectief ziet en niet weet hoe hij/zij kan en wil bijdragen aan de samenleving lijkt mij dat een groot probleem, niet alleen voor henzelf (mentale problemen en gevoeligheid voor verleidingen die op korte termijn geluk brengen) maar ook voor de samenleving.

Als we jongeren willen inspireren moeten we zelf het goede voorbeeld geven.

Als we jongeren aan het denken willen we zetten moeten we hun taal spreken en voorbeelden gebruiken die passen bij hun belevingswereld.

Ik hoop dat we hier samen, wij als ouders en u als leerkrachten harder ons best voor gaan doen. Ook als we niet zo goed weten hoe of voor ons gevoel tegen een muur aan lopen, laten we het samen proberen, voor de jeugd, voor onze toekomst!

Met vriendelijke groet,
Hanne Peerenboom

Ik ben werkzaam als sociaal ondernemer. Wij hebben als bedrijf de ambitie om zoveel mogelijk kinderen kansrijker, veerkrachtiger en met meer zelfvertrouwen op te laten groeien. Ik houd me dagelijks bezig met jeugdbeleid en mentale gezondheid.

Ik besef echter steeds meer dat we met adviezen en stelselwijzigingen niet verder komen. Het gaat om ons eigen gedrag. Dit is dan ook de reden dat ik u ongevraagd advies geef. Hoe spannend ik het ook vind. Het zou gemakkelijker zijn om mijn mond te houden, maar dat is precies wat ik al jaren doe. En daarmee verander ik sowieso niets ...

Ik voel me hierbij gesteund door wat we in onze oudertraining zeggen tegen ouders:

“Als je doet wat je altijd deed, krijg je wat je altijd kreeg”
“Positieve verandering, Het Begint Bij Mij”

EEN PRAKTISCHE OPDRACHT DIE UW SAMEN MET UW TEAM KUNT DOEN

Schrijf voor jezelf op

- Welke leerkracht uit je eigen schooltijd vond jij inspirerend en waarom?
- Hoe heeft deze leerkracht jouw leven en jouw keuzes beïnvloed?
- Hoe wil jij zelf herinnerd worden door leerlingen? Denk je dat dit lukt?

Praat er vervolgens met elkaar over en denk met elkaar mee over hoe je dingen anders kunt doen. Kijk ook eens in je team welke collega jou inspireert en vertel dat aan deze collega wat de reden is dat hij/zij jou inspireert.

“Hoe mooi zou het zijn als onze kinderen iedere dag met enthousiaste verhalen over school thuiskomen?”